

MAITI

– Mitt mål är att göra Nepal helt fritt från slavhandeln med flickor, säger Anuradha Koirala, grundare av organisationen Maiti Nepal.

Nepal är ett av världens fattigaste länder. Många barn tvingas arbeta i mattfabriker, inom jordbruket och som hemhjälp. För flickorna finns ytterligare ett hot, att bli lurad och såld som slav till bordeller i Indien.

Varje år säljs flera tusen flickor, de yngsta är bara åtta år. Flickorna hålls inlåsta i flera år på bordellerna. Ofta släpps de inte förrän de är så sjuka att de inte kan ta emot kunder längre. Många flickor är då hiv-smittade.

Sämre för flickor

– Många skyller på fattigdomen, men den största orsaken till att flickor säljs är att flickor behandlas sämre än pojkar i Nepal, säger Anuradha Koirala. Hon startade Maiti 1993, som sedan dess har lyckats rädda tusentals flickor från att få sina liv förstörda på bordellerna.

Döttrarna ska giftas bort och flytta till sina mäns hem, så varför ska vi utbilda dem, resonerar många föräldrar. Pojkarna ska ta hand om sina föräldrar och anses därför 'mer värda'. Och när en dotter gifter sig, måste familjen betala.

Flicksmugglarna utnyttjar de fattiga bybornas situation. De säger att de har ett bra jobb i stan till dottern. Ibland frågar mannen om han får gifta sig med dottern.

Förebygger och räddar

På Maitis olika center på landsbygden har tusentals flickor fått lära sig allt om handeln med flickor. De får också lära sig läsa och skriva, sy kläder och göra smycken. Om de kan försörja sig själva, är risken mindre att deras föräldrar skickar iväg dem att arbeta någon annanstans. Flickorna på centren åker ut i byar och sjunger och spelar teater om handeln med flickor. Och när de kommer hem till sina

byar sprider de kunskapen vidare till sina tjejkompisar.

Maiti ger skydd och vård på sitt center i huvudstaden Katmandu. Där finns också ett barnhem och en skola, Teresa Academy.

Maiti räddar varje år tusentals flickor redan vid gränsen. Man samarbetar med polisen vid gränsposter till Indien. Maiti utbildar flickor, som tidigare blivit sålda, till gränsvakter. De vet hur smuglingen går till och vad de ska leta efter. Vid en av gränsposterna har Maiti öppnat ett sjukhem för kvinnor och barn med hiv och aids.

– Min dröm är att bygga en by för aidssjuka, säger Anuradha Koirala. Och jag vill se flickorna som sålts skratta och bli barn igen! 🌍

VARFÖR NOMINERAS MAITI?

Maiti Nepal nomineras till WCPRC Decennie-Barnrättshjälte 2009 för sin kamp mot handeln med flickor från Nepal, som säljs till bordeller i Indien, så kallad trafficking. Maiti förebygger att fattiga flickor blir lurade till bordellerna genom att undervisa och informera dem. Maiti vårdar och stöder flickor som varit slavar på bordeller i Indien, och har ett speciellt sjukhem för flickor som blivit hiv-smittade. En del av de flickorna blir Maiti-gränsvakter, som hindrar flicksmugglarna när de försöker föra lurade flickor till Indien. Maiti samarbetar med Rescue Center i Mumbai i Indien, som med risk för personalens liv befriar flickor inlåsta på bordeller.

Maitis grundare Anuradha Koirala.

Poonam vaktar gränsen

Poonam spanar vid gränsen mellan Nepal och Indien. Hon synar varje fordon som passerar gränsen. Poonam blev själv såld till en bordell i Indien när hon var 14 år, så hon vet exakt vad hon ska leta efter. Plötsligt får gränsvakten Poonam syn på något som fångar hennes intresse. Är flickan hon får syn på en av de tusentals fattiga nepalesiska flickor som varje år luras till Indien för att säljas till bordeller?

Klockan är tio en lördag förmiddag vid gränstationen mellan Nepal och Indien. Poonam täcker näsan och munnen med sin vita sjal. Det är dammigt och fullt med avgaser.

– Stopp! Stanna! Vart är ni på väg?

Poonam hejdar en cykel-taxi som kommer åkande. I passagerarsätet sitter en äldre man med ung flicka bredvid sig. Mannen blir irriterad.

– Vem är du? Vad har du för rätt att stoppa mig? frågar han.

Poonam har ingen uniform och ser ut som vilken

tjej som helst, klädd i vitmönstrad sari och sandaler. Och det är det som är meningen, ingen ska kunna se att hon är gränsvakt. Poonam tar fram sitt id-kort där det står att hon arbetar för Maiti Nepal och förklarar:

– Vi arbetar för att hindra flickor från att bli smugglade till Indien, så jag skulle vilja ställa några frågor till er. Det visar sig att flickan är mannens brorsdotter och de ska hälsa på släktingar som bor i Indien. Mannen tar fram papperen som visar vilka de är och Poonam låter dem åka.

Maitis gränsvakter har ingen uniform. Ingen ska kunna upptäcka att de är vakter.

Räddar många

– Vi kollar alla flickor som passerar gränsen. Även om de reser tillsammans med kvinnor. Man känner lätt igen flickor som kommer från byarna, på deras kläder och sättet att prata. Vi frågar efter deras id-handlingar och vart de är på väg.

De unga gränsvakterna jobbar alltid i par. Maiti har ett litet hus dit de tar folk som ska förhöras:

– Om vi känner oss osäkra på något fall försöker vi ringa deras släktingar. Vi förhör mannen och flickan var för sig. Bara om deras svar stämmer överens låter vi dem passera.

Poonam har räddat flera flickor som varit på väg att bli smugglade:

Stopp där!

Poonam frågar vad mannen och flickan ska göra i Indien.

Poonam har tvättat sina kläder. Hon vill inte visa ansiktet så att folk i Nepal får veta vad hon varit med om.

– Vi tar med männen till polisen och flickan får följa med oss till Maitis center. Sen letar vi reda på hennes familj och skickar hem henne.

Lurad till Indien

Poonam blev själv såld till en bordell i Indien när hon var 14 år.

– Min pappa dog när jag var fem år. Jag var tvungen att sluta skolan i nian, vår familj är fattig. Jag och min bästis började jobba som servitriser på en restaurang i huvudstaden Katmandu.

Det brukade komma en kille till restaurangen varje dag, och efter ett tag blev han och Poonam goda vänner.

– Det kändes som om Rudra var min bror. Jag lita- de verkligen på honom. En dag frågade han mig och min kompis om vi ville åka med till ett tempel nästa dag. Det låg uppe på ett berg, långt från Katmandu, och man kunde önska sig saker däruppe. Jag sa nej, men min kompis övertalade mig. Vi var tvungna att övernatta på ett värdshus.

– Det var tre killar med oss: Rudra, Fistey och Bikash. Nästa dag sa Bikash att han hade en affär som han behövde köpa saker till i Indien. Vi vägrade, men de tvingade oss och vi åkte till en stad i Indien.

Flickorna fördes vidare

med tåg och taxi. Rudra sa att de skulle hälsa på hans syster. Nu började Poonam bli orolig. Hon ville hem, folk måste undra var hon var någonstans! Men Rudra, som hade varit så snäll mot henne i Nepal, visade upp en helt annan sida i Indien.

Såld som slav

– De tog oss med till ett hus och Rudra drog in oss i ett trångt rum. Det blev otroligt varmt där inne och jag frågade om vi kunde få gå ut, men han sa nej. Vi bad dem att de skulle ta oss tillbaka till Katmandu, och de lovade att vi snart skulle få komma hem. Men när vi försökte ta oss ut ur rummet stoppade de oss.

När Poonam försökte öppna fönstret för att få lite luft, fick hon syn på några flickor med läppstift som stod nedanför på gatan.

– Jag försökte ta mig ut, men då slog Rudra mig med ett bälte i huvudet så det blev ett jack. Mina kläder blev helt blodiga och genom en dimma såg jag hur killarna tog fram pengar ur en plånbok och sa att de hade sålt oss. Vi sa att om de hade frågat oss hade vi kunnat ge dem pengar. Vi bad dem ta med oss tillbaka, men de bara hånade oss och sa att vi aldrig skulle kunna få ihop så mycket pengar.

När Poonam vaknade upp kom kvinnan som ägde bordellen in och sa att de måste börja arbeta genast. Sedan skilde hon Poonam och hennes kompis från varandra.

– Jag fördes till ett annat hus. När jag vägrade att arbeta slog bordellägarinnan mig.

– Till den första kunden sa jag att jag aldrig hade gjort det här innan. Jag bad honom att hjälpa mig att ta mig härifrån. Han sa att på lördagar var det väldigt mycket folk på bordellen och att han skulle hjälpa mig då. Han rörde mig inte.

Men bordellägarinnan hörde när de pratade, så hon flyttade Poonam till en annan bordell. Och hon blev slagen igen.

Hotad och räddad

Livet på bordellen var som ett fängelse. Flickorna bodde i trånga små rum och fick aldrig gå ut.

– Vi var 30 flickor på bordellen, de flesta från Nepal, men de tillät oss inte att bli kompisar med varandra. En del tjejer pratade om att de ville rymma och gjorde upp planer, men alltid var det någon som skvallrade och så blev alla slagna.

Bordellägarinnan hotade oss och sa att hon skulle begrava oss under huset om vi gjorde något dumt. Jag var rädd,

Flickorna på Maitis gränscenter tittar på TV.

men det som höll mig uppe var att jag hela tiden planerade att fly. Jag gjorde avtryck av portnyckeln i en tvål som jag gav till kunderna och bad dem göra kopior.

Till slut, efter fem månader, räddades Poonam. Det var Rescue Foundation i Mumbai (Bombay) som hade fått ett tips om att det fanns barn på bordellen och kontaktade polisen. 21 flickor räddades den gången. Poonam kom hem till Nepal igen och fick bo på Maitis center i Katmandu.

– Jag var så lycklig!

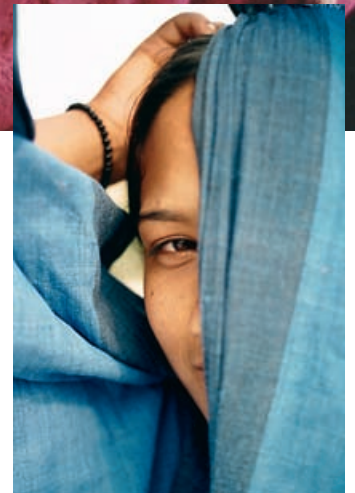
Poonams hämnd

Poonam fick sin hämnd när hon lyckades få Rudra i fängelse. De andra flickorna som blivit räddade samtidigt hade också blivit sålda av

honom. Tillsammans kunde de ge polisen information så att Rudra kunde gripas.

– När jag tänker på tiden i bordellen vill jag bara gråta. Det är som en mardröm. Hade jag vetat mer om handeln med flickor hade jag inte varit så lättlurad.

Därför vill jag stanna på Maiti och försöka förhindra att andra tjejer råkar lika illa ut som jag, att de kan skratta och bli barn igen! 🌐

Lär dig nepalesiska

Ke gare ko? – Hej, hur är läget?

Khelney ho? – Vill du leka?

Timro naam ke ho? – Vad heter du?

Mero naam – Jag heter

Timi kasto chao? – Hur mår du?

Ma sanchai chu – Jag mår bra

Malai timi maan parcha – Jag tycker om dig

Saathi – Kompis

Räddad vid gränsen

Anjali, 12 år, är yngst på Maitis center. Hon räddades vid gränsen när hon var på väg till en cirkus i Indien:

– Det kom en man och frågade mamma om hon ville sälja mig till en cirkus i Indien. Mamma sa nej, men jag tjatade för vi var flera kompisar som ville åka tillsammans. Mannen sa att det inte var något hårt arbete, jag skulle bara behöva lära mig att gå på lina. Vi skulle ha mycket tid att titta på tv.

– När vi gick över gränsen så kom en av flickorna från Maiti fram och frågade mannen vart vi var på väg. Han sa att han skulle ge oss mat i Indien. Men så frågade flickan mig och då svarade jag att vi skulle arbeta på en cirkus.

Då förstod hon att mannen ljög och så fick vi följa med henne. Efteråt kände jag mig rädd för att jag hade blivit så lurad.

Barn från fattiga familjer i Nepal blir ofta lurade att de ska tjäna massor av pengar, att jobbet är enkelt och att de ska få gå i skolan. I verkligheten får de ingen lön alls och tvingas arbeta varje dag hela året. Nu bor Anjali på Maitis center för att lära sig allt om handeln med unga flickor, så att hon kan sprida det till sina kompisar hemma i byn.

Störst risk för fattig flicka

Dilmaya får lära sig om handeln med flickor på Maitis center. Sen åker hon och de andra flickorna ut till byarna för att med sång och teater varna andra flickor. Plastblommorna har Dilmaya gjort för att sälja under Dashai, den stora hinduiska festivalen för Durga, som är gud över havet och representerar den kvinnliga urkraften. Festivalen firas, för att det goda vann över det onda, när regnperioden är över och skörden är bärgad.

Durga

